

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду. Для отримання додаткової інформації див. повне посилання на авторське право в кінці цього документу.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Інформаційний бюлетень практики Суду № 98

Червень 2007

Harutyunyan проти Вірменії - 36549/03

Рішення від 28.06.2007 [Секція III]

Стаття 6

Кримінальне провадження

Стаття 6-1

Справедливий судовий розгляд

Використання на судовому розгляді свідчень, отриманих від звинуваченого та свідків через катування: *порушення*

Факти: у 1998 році заявника призвали в армію. У 2002 році заявника було визнано винним у скоєнні умисного вбивства товариша по службі та засуджено до десяти років позбавлення волі. Суд послався, серед іншого, на свідчення заявника та двох інших військовослужбовців, визнавши при цьому, що до них застосовувалось насильство. Відповідні співробітники міліції були згодом визнані винними у зловживанні владою та засуджені до тюремного ув'язнення. Суд встановив, що вони били заявника та двох свідків гумовими кийками, стискали їхні нігті плоскогубцями та били кийками їхні ступні, спричинивши в результаті ушкодження різного ступеню тяжкості. Погрожуючи продовжувати жорстоке поводження, вони змусили заявника зізнатися у вбивстві, а двох військовослужбовців - посвідчити, що вони були свідками цьому. Вони також погрожували жертвам помстою, якщо ті повідомлять будь-який вищий орган про жорстоке поводження. Посилаючись на вищевикладені висновки, заявник безуспішно оскаржував свій вирок.

Право: заявник був примушений дати проти себе свідчення, а двоє свідків - дати свідчення стосовно обґрунтування його вини. Свідчення, отримані під примусом, були використані в якості доказів, незважаючи на те, що факт жорстокого поводження вже був встановлений у паралельному провадженні, порушеному щодо відповідних співробітників міліції. Національні суди виправдали використання цих свідчень тим фактом, що заявник зізнався у злочині слідчому, а не співробітникам поліції, а також тим фактом, що згодом обидва свідки дали аналогічні свідчення - на очній ставці та під час судового розгляду. Однак Європейський суд не був переконаний такою аргументацією. Там, де існували переконливі докази того, що особу піддавали жорсткому поводженню, включаючи фізичне насильство та погрози, той факт, що ця особа зізналася - або підтвердила визнання під примусом у своїх подальших свідченнях - органу, відмінному від того, що ніс відповідальність за це жорстоке поводження, не міг автоматично приводити до висновку, що таке зізнання або подальші свідчення не були зроблені в результаті жорстокого поводження та побоювання, яке особа могла мати в подальшому. Національні суди мали достатньо доказів того, що свідки піддавалися триваючим погрозам подальшого застосування катувань або помсти. Крім того, той факт, що вони все ще проходили військову службу, безсумнівно додав до їхнього побоювання та вплинув на їхні свідчення, що підтверджується тим фактом, що характер цих свідчень істотно змінився після їхньої демобілізації. Таким чином, достовірність свідчень, даних ними протягом цього періоду, слід було піддати серйозним сумнівам, і на ці свідчення звичайно ж не можна було покладатися. Незалежно від того, який вплив свідчення, отримані через катування, мали на результат розгляду кримінальної справи проти заявника, використання таких доказів зробило судовий розгляд в цілому несправедливим.

Стаття 41 – 4000 євро за моральну шкоду.

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини
Це коротке викладення рішення, зроблене Секретаріатом, не є зобов'язальним для Суду.

Натисніть тут для доступу до Інформаційних бюлетенів з практики Суду:
[Case-Law Information Notes](#)

© Рада Європи/Європейський суд з прав людини, 2012.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька мови. Цей переклад було замовлено за підтримки Цільового фонду «Права людини» Ради Європи (www.coe.int/humanrightstrustfund). Він не є зобов'язальним для Суду; також Суд не несе жодної відповідальності за його якість. Його можна завантажити з бази рішень Європейського суду з прав людини HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) або з будь-яких інших баз даних, в яких Суд його також розмістив. Його можна відтворювати в некомерційних цілях за умови, що будуть зазначені повна назва справи та посилання на авторське право і Цільовий фонд «Права людини». Для використання будь-якої частини цього перекладу в комерційних цілях слід звертатися за наступною адресою: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int